

LIBERAALIEN KANSSA KÄYMÄMME POLEMIIKIN LUONTEESTA JA MERKITYKSESTÄ

Revisionismin ja liberaalisen työväenpolitiikan tunnettu edustaja hra Prokopovitsh on julkaissut „Russkije Vedomosti” lehdessä kirjoituksen „Vaaran uhatessa”. Tämän poliitikon mielestä vaara on siinä, että IV Valtakunnanduuman vaalit tulevat olemaan poliisipäällikköjen käsialaa. Taistelukeinona vaaraa vastaan on „maan kaikkien perustuslaillisten ainesten yhdistyminen”, s.o. niin sosialidemokraattien ja trudovikkien kuin myös kadettien ja progressistien yhdistyminen.

Oikeistokadettilainen „Russkije Vedomosti” lehti ilmaisee erikoisessa toimituskirjoituksessaan „*mielihyvänsä*” hra Prokopovitshin kirjoituksen johdosta. „Tällaista oppositiovoimien yhdistymistä”, kirjoittaa lehti, „pidämme nykyhetkellä ehdottoman välttämättömänä”.

Virallinen kadettilehti „Retsh” esittää hra Prokopovitshin kirjoituksen sisällön sekä „Russkije Vedomostin” lausunnon ja huomauttaa puolestaan:

„Mutta jos luetaan sosialidemokraattisen suunnan äänenkannattajia, jotka suuntaavat kaikki ponnistuksensa etupäässä taisteluun oppositiota vastaan, niin tuskin voitaneen katsoa tällä kehotuksella (s.o. „yhdistymis”-kehotuksella) olevan mitään reaalista merkitystä”.

Siis yhä uudelleen nostetaan esiin tärkeä kysymys vaaleja edeltävästä taktiikasta ja työläisten suhtautumisesta liberaaleihin. Yhä uudelleen joudutaan toteamaan, että liberaalit eivät aseta tuota kysymystä niin kuin vakavat poliitikot, vaan kuten kosioämmät. He eivät pyri saamaan selville totuutta, vaan hämäämään sitä.

Todellakin, ajatelkaahan seuraavaa seikkaa. Tarkoittavako liberaalit „yhdistymisellä” puolueiden yhteensulautu-

mista? Ei ollenkaan. Sekä hra Prokopovitsh että „Russkije Vedomosti” kuin myös „Retsh” lehti julistavat kuin yhdestä suusta, että sitä he eivät tarkoita.

Yhdistymisellä tarkoitetaan siis yhteisiä toimenpiteitä oikeistolaisia vastaan, Purishkevitchista Gutshkoviin saakka? Niin luulisi!

Herää kysymys: kieltääkö kukaan „vasemmistolainen” tuollaiset yhteiset toimenpiteet?

Ei kukaan kiellä. Se on kaikille tunnettua.

Liberaalien kanssa tehty sopimus äänestämisestä oikeistolaisia vastaan — se se onkin demokraattien ja liberaalien „yhdistymistä” vaaleissa. Miksi sitten liberaalit ovat tyytymättömiä? Miksi he ovat vaiti siitä, että „vasemmistolaiset” ovat aivan selvästi ja täsmällisesti tunnustaneet sopimukset? Miksi he kiertävät häveliäästi ja vaieten sen tosiasian, että *nimenomaan liberaalit eivät ole sanoneet* mitään selvää, määriteltyä, täsmällistä ja virallista vasemmistolaisen, demokraattien, marxilaisten kanssa tehtävistä sopimuksista? Miksi he vaalitaktiikasta puhuessaan *eivät sano* sanaakaan kadettikonferenssin tunnetusta päätöksestä, jossa vaaliliitot „vasemmistolokakuulaisten” kanssa tunnustettiin sallittaviksi?

Tosiasiat ovat näkyvissä, hyvät herrat, eivätkä tässä mitkään metkut auta. Nimenomaan vasemmistolaiset, nimenomaan marxilaiset ovat selvästi, täsmällisesti ja virallisesti ilmoittaneet *kannattavansa* sopimuksen solmimista liberaalien kanssa (mukaanluettuna sekä kadetit että progressistit) oikeistolaisia vastaan. *Nimenomaan kadetit* ovat vältelleet aivan täsmällisen ja virallisen vastauksen antamista vasemmistolaisista!

Hra Prokopovitsh tietää nämä tosiasiat mainiosti ja sen vuoksi on aivan anteeksiantamatonta, että hän vääristelee totuutta vaikenemalla marxilaisten täsmällisestä päätöksestä ja kadettien kiertelystä.

Mistä tuo vaikeneminen johtuu? Se näkyy selvästi yllämainituista „Retshin” sanoista siitä, että me muka „suuntaamme kaikki ponnistuksemme etupäässä taisteluun oppositiota vastaan”.

„Retshin” lause on muodostettu niin, että siitä johtuu ehdottomasti seuraavaa: yhdistyäkseen liberaalien kanssa demokraattien *ei pidä* „suunnata kaikkia ponnistuksiaan” taisteluun oppositiota vastaan. Sanokaa se sitten selvästi,

hyvät herrat! Esittäkää ehtonne täsmällisesti ja virallisesti! Siinähan se teidän onnettomuutenne onkin, että te *ette voi* sitä tehdä. Kaikki purskahtaisivat nauramaan, jos te yrittäisitte muotoilla sellaisen ehdon. Esittäessänne sellaisen ehdon te kumoaisitte omat sananne, sillä te kaikki olette yhteen ääneen tunnustaneet liberaalien ja demokraattien välillä olevan „*syviä erimielisyyksiä*” (marxilaisista puhumattakaan).

Ja kun kerran on erimielisyyksiä, kun kerran ne ovat syviä, niin kuinka voidaan välttää taistelua?

Liberalismin vilpillisyys onkin juuri siinä, että toisaalta se hylkää yhdistymisen, tunnustaa syvät erimielisyydet ja korostaa, että on mahdotonta „luopua kunkin puolueen ohjelman perusajatuksista” („Russkije Vedomosti”), ja toisaalta se *valittaa* „taistelua oppositiota vastaan”!

Mutta tarkastelkaamme asiaa lähemmin. Ensinnäkin, onko totta, että sanoma- ja aikakauslehdet, joista „Retsch” puhuu, suuntaavat *kaikki* ponnistuksensa *etupäässä* taisteluun oppositiota vastaan? Ei, se ei ole lainkaan totta. Liberaalit eivät voi osoittaa ainoatakaan, eivät yhtään ainoata kysymystä, jossa demokraatit eivät suuntaisi *kaikkia* ponnistuksiaan *etupäässä* taisteluun oikeistoa vastaan!! Tehköön kokeen, ken haluaa tarkastaa nämä sanat. Ottakaa mitä marxilaisten lehteä tahansa vaikkapa kolme numeroa peräkkäin. Ottakaa kokeeksi kolme poliittista kysymystä ja rinnastakaa *asiakirjallisia* tietoja siitä, ketä vastaan marxilaisten taistelu on valitsemienne kysymysten alalla ja valitsemisenne lehtien numeroissa eniten „suunnattu”.

Te, herrat liberaalit, ette tee tätä yksinkertaista ja kaikille mahdollista koetta, sillä *jokainen* sellainen koe osoittaa, että te olette väärässä.

Eikä siinä kaikki. Toinen ja erikoisen tärkeä näkökohta puhuu vieläkin vakuuttavammin teitä vastaan. *Miten* yleensä demokraatit ja varsinkin marxilaiset *asettelevat* taistelunsa liberaaleja vastaan? He asettelevat sen siten ja vain siten, että jok’ikinen, varmasti ja ehdottomasti jok’ikinen liberaaleihin kohdistettu moite tai syytös jo sinänsä sisältää *vieläkin* *päätäväisemmän* moitteen, *vieläkin* *raskaamman* syytöksen oikeistolaisia vastaan.

Siinä on asian olemus, siinä on kysymyksen ydin! Muutamamat esimerkit selittävät ajatuksemme havainnollisesti.

Me syytämme liberaaleja, kadetteja, vastavallankumouksellisuudesta. Näyttäkää meille edes *yksi* tämänluontoinen syytöksemme, joka ei kohdistuisi vieläkin painavampana oikeistolaisiin.

Me syytämme liberaaleja „nationalismista” ja „imperialismista”. Näyttäkää meille edes yksi tämänluontoinen syytöksemme, joka ei olisi suunnattu vieläkin voimakkaammin oikeistolaisia vastaan.

Olemme moittineet liberaaleja siitä, että he pelkäävät joukkojen liikettä. Entä sitten? Löydätekö lehdistämme tämän syytöksen muotoiltuna siten, ettei se olisi kohdistettu myöskin oikeistolaisiin?

Olemme moittineet liberaaleja siitä, että he puolustavat „tiettyjä” keskiaikaisia laitoksia, jotka voivat „toimia” työläisiä vastaan. Liberaalien syyttäminen *siitä* merkitsee, että *samalla* syytetään siitä ja vielä enemmästäkin kaikkia oikeistolaisia.

Tällaisia esimerkkejä voidaan esittää vaikka kuinka paljon. Aina ja kaikkialla ilman mitään poikkeuksia te havaitsette, että työläisdemokraatit syyttävät liberaaleja yksinomaan heidän läheisyydestään oikeistolaisiin, heidän epäröinnistään taistelussa oikeistolaisia vastaan ja tuon taistelun *kuvitteellisuudesta*, heidän puolinaisuudestaan, *siten* syyttäen oikeistolaisia jo „koko synnistä” eikä „puolesta synnistä”.

Demokraattien ja marxilaisten „taistelu liberaaleja vastaan” on syvällisempää, johdonmukaisempaa, sisältörikkaampaa, valistavampaa ja joukkoja paremmin yhdistävää kuin *taistelu* oikeistolaisia *vastaan*. Niin se asia on, hyvät herrat!

Ja poistaaksemme tämän suhteen kaikki epäilykset, ehkäistäksemme liberaaleja vastaan käymämme taistelun tarkoituksen ja merkityksen tolkkuttoman vääristelyn, torjuaksemme esimerkiksi „yhtenäistä taantumuksellista massaa” koskevan tolkkuttoman teorian (s.o. liberaalien ja oikeistolaisten sekoittamisen samaksi poliittiseksi käsitteeksi: taantumukselliseksi liittoutumaksi, taantumukselliseksi massaksi) puhumme me virallisissa lausunnoissamme taistelusta oikeistolaisia vastaan aina *toisella tavalla* kuin taistelusta liberaaleja vastaan.

Hira Prokopovitsh, kuten jokainen sivistynyt liberaali, tietää tämän mainiosti. Hän tietää, että esim. erilaisten

puolueiden sosiaalisesta, luokkaolemuksesta antamassamme määritelmässä korostetaan aina oikeistolaisten keskiaikaisuutta ja liberaalien porvarillisuutta. Ne ovat kaksi aivan eri asiaa. Keskiaikaisuus voidaan (ja täytyy) hävittää, kapitalisminkin puitteissa pysyttäessä. Porvarillisuutta niissä puitteissa ei voida hävittää, mutta voidaan (ja täytyy) „vedota” porvarillisesta tilanherrasta porvarilliseen talonpoikaan, porvarillisesta liberaalista porvarilliseen demokraattiin, porvarillisesta puolittaisesta vapaudesta täydelliseen porvarilliseen vapauteen. Venäjän nykyisellä ajankohdalla liberalismiin kohdistamamme arvostelu, t.s. se arvostelu, jota me harjoitamme nykyhetken lähimpien ja päiväjärjestyksessä olevien tehtävien kannalta katsoen, onkin juuri tällaista vetoamista, vain tällaista vetoamista.

Katsokaa esim. seuraavaa hra Prokopovitshin lausetta: „Terveellisten ehtojen luominen kansanjoukkojen poliittiselle elämälle — siinä se lähin päämäärä, joka yhdistää nykyään sekä vasemmistolaisia että oppositiota”.

Ei ole mitään sisällyksettömämpää, tyhjempää ja pettävämpää kuin tuo lause. Tuollaisen lauseen allekirjoittaa sekä lokakuulainen että nokkela „nationalisti”, sillä se ei sisällä mitään selvää. Se on pelkkää lupailua, paljasta jaarittelua, diplomaattista ajatustensa peittelemistä. Mutta jos hra Prokopovitshilla samoin kuin monilla muillakin liberaaleilla sana on olemassa ajatustensa kätkemistä varten, niin me koetamme täyttää velvollisuutemme: paljastaa sen, mitä tuossa lauseessa salataan. Varovaisuuden vuoksi otamme hyvin vaatimattoman, pienen esimerkin.

Onko kaksikamarijärjestelmä poliittisen elämän terveellinen ehto? Luulemmepa, ettei se sitä ole. Progressistit ja kadetit luulevat, että on. Tällaisten katsomusten vuoksi me syytämme liberaaleja antidemokraattisuudesta, vastavallankumouksellisuudesta. Ja muotoillessamme tällaisen syytöksen liberaaleja vastaan me samalla syytämme vieläkin enemmän kaikkia oikeistolaisia.

Edelleen herää kysymys: miten tällöin on meneteltävä „vasemmiston ja opposition yhdistymisen” suhteen? Kiel-täydymmekö me tämän erimielisyyden vuoksi yhdistymästä liberaalin kanssa oikeistolaista vastaan? Ei, emme suinkaan kieltäydy. Liberaalien vastavallankumoukselliset katsomukset tässä kysymyksessä ja kaikissa samanluontoisissa, *paljon tärkeämissä* poliittista vapautta koskevista kysymyksissä

ovat olleet meille tunnettuja jo kauan sitten, vuodesta 1905 ellei aikaisemminkin, mutta siitä huolimatta vielä vuonna 1912 toistamme: sekä uusintäänestyksissä että vaalien toisessa vaiheessa sopimus liberaalien kanssa oikeistolaisia vastaan on sallittava. Eihän porvarillinen monarkistinen liberalismi kaikesta puolinaisuudestaan huolimatta ole lainkaan samaa kuin maaorjuudellinen taantumus. Jos tämä ero jätettäisiin käyttämättä, olisi se kerrassaan keinoa työväenpolitiikkaa.

Mutta menkäämme edelleen. *Miten* sitä on käytettävä hyväksi? *Millä* ehdoilla „vasemmistolaisen ja opposition yhdistyminen” on mahdollinen? Liberaali vastaa tähän kysymykseen: jos vasemmistolaiset käyvät itsepintaisesti taistelua oppositiota vastaan, niin yhdistymisestä ei kannata puhuakaan. Ja liberaali selittää ajatustaan näin: mitä pienempi on vaatimus, sitä suurempi piiri sen hyväksyy, sitä täydellisempi on yhdistyminen, sitä enemmän on voimaa, joka pystyy toteuttamaan tuon vaatimuksen; „mukiinmenevää” perustuslakia kaksikamarijärjestelmiseen (ja muine... kuinka sen nyt lievemmin sanoisi?.. pienine poikkeamisineen demokratiasta) tulevat kannattamaan sekä kaikki demokraatit että kaikki liberaalit; se on hyvin paljon, mutta jos pysytään tiukasti „puhtaassa” demokratiassa, niin progressistit jäävätkin pois, „te sysäätte pois” myöskin monia kadetteja, „perustuslailliset ainekset” hajaantuvat ja menettävät voimansa.

Näin ajattelee liberaali. Mutta me ajattelemme toisin. Ilman joukkojen tietoisuutta ei voi olla mitään muutoksia parempaan päin. Tämä on perusväitteemme. Liberaali katsoo ylimpiin kerroksiin, mutta me katsomme „pohjakerroksiin”. Kieltäytymällä selittämstä kaksikamarijärjestelmän vahingollisuutta tai heikentämällä hiukankin „taistelua” kaikenlaisia antidemokraattisia katsomuksia vastaan tässä kysymyksessä me „vedämme” puolellemme liberaalisen tilanherran, kauppiaan, asianajajan, professorin — kaikki nämä ovat Purishkevitshin oikeita veljiä eivätkä voi tehdä mitään tuntuvampaa Purishkevitsheja vastaan. „Vetämällä” heidät puolellemme me työnnämme luotamme joukot — sekä siinä mielessä, että joukot, joille demokratiismi ei ole diplomaattinen kyltti eikä korulause, vaan elintärkeä sydämenasia, kysymys elämästä ja kuolemasta, herkeävät luottamasta kaksikamarijärjestelmän kannattajiin; — kuin

myös siinä mielessä, että kaksikamarijärjestelmää vastaan tähdättyjen hyökkäilyjen heikkeneminen merkitsee joukkojen riittämätöntä valvutuneisuutta, ja kun joukot ovat valvutunattomia, uneliaita, epäröiviä, niin eivät *mitkään* muutokset parempaan päin ole mahdollisia.

Polemiikillanne liberaaleja vastaan te vieraannuttatte vasemmistolaisia ja oppositiota toisistaan, sanovat meille kadetit ja herrat Prokopovitshit. Me vastaamme, että johdonmukainen demokratismi sysää pois horjuvimpia, epäluottettavimpia, purishkevitshilaisuuteen suopeimmin suhtautuvia liberaaleja; heitä on kourallinen; mutta johdonmukainen demokratismi vetää puolellemme miljoonia, jotka heräävät nyt uuteen elämään, „terveeseen poliittiseen elämään”; mutta me emme ymmärrä tällä sanalla läheskään sitä, emme ollenkaan sitä mitä hra Prokopovitsh sillä tarkoittaa.

Kaksikamarijärjestelmän asemesta voitaisiin ottaa esimerkiksi maanjärjestelylautakuntien kokoonpano: onko annettava yksi kolmasosa vaikutusvallasta tilanherroille, toinen — talonpojille ja kolmas virkamiehille, kuten kadetit arvelevat, vai täytyykö vaalien olla aivan vapaat *täysin* demokraattisen vaalioikeuden vallitessa? Mitä on tässä ymmärrettävä „kansanjoukkojen poliittisen elämän terveellisillä ehdoilla”, mitä, hra Prokopovitsh? Kenet sysäämme pois ja kenet saamme puolellemme noudattaessamme tässä kysymyksessä johdonmukaista demokratismia?

Ja älköön „Russkije Vedomosti” väittäkö meille, että „ohjelmien kaikkien muiden pykälien yläpuolella vallitsee nykyään yksi, kaikille edistysmielisille puolueille yhteinen pykälä, joka vaatii poliittisen vapauden toteuttamista”. Juuri sen vuoksi, että tuo pykälä *on vallitsevana* — se on aivan kiistatonta, se on pyhä totuus, — on välttämätöntä, että mitä laajimmat joukot, että monen monet miljoonat ihmiset osaisivat erottaa puolinaisen vapauden vapaudesta ja ymmärtäisivät poliittisen demokratismin ja agraariuudistusten demokratismin välisen kiinteän yhteyden.

Ilman joukkojen kiinnostusta asiaan, ilman niiden tietoisuutta, reippautta, toimekkuutta, päättäväisyyttä ja itsenäisyyttä ei kumpaisellakaan alalla saada tehdyksi kerrassaan mitään.